

Udržovatel 2

Knižní seriál, část 2 (Samozvaní inkvizitoři).

Napsal: Martin Kolářek

2. kapitola:

Vesnice

Byl to vlastně můj první zcela samostatný úkol, při němž jsem byl doveden vesmírem do malé vesnice, kousek od moře – na Zemi, jako obvykle. Nacházela se v ekonomicky stabilní a industriálně rozvinuté zemi, ležela však daleko od velkých měst, uprostřed lesů. Mohlo zde žít tak dvě stě obyvatel, i když velikost kostela a hřbitova dávala tušit, že jich v minulosti bylo minimálně třikrát tolik. Potok, který tudy protékal, lemovaly polorozpadlé opuštěné domy, stavěné podle několik staletí staré módy. Od začátku jsem cítil množství podivných energií, vyvěrajících z různých míst vesnice, ponořené do tmy bezměsíčné noci.

Práce tu bude spousta, tady ale začít nemám. Má intuice mě vedla do lesa. Slétl jsem tedy k zemi a vypravil se mezi stromy. Po chvíli letu se přede mnou objevila mýtiny, na níž stálo velké seskupení lidí. Ztemnělý les ozařovaly pochodně, které drželi v rukou. Vylétl jsem výš a posadil se do koruny stromu na kraji mýtiny, abych lépe viděl. Svě tělo jsem pro jistotu učinil neviditelným.

Uprostřed mýtiny stála hranice z navršeného dřeva a na ní stál, připoután ke kůlu, člověk. Mladý muž s vyděšeným výrazem. Je možné, že se ho chystají upálit? To se tady přece už stovky let nedělá. Snad je to jen nějaký vesnický rituál, jen představení...

Muž, který zjevně vedl rituál, drmolil cosi latinsky. Když skončil, vzali okolo stojící lidé ze země větve, přišli k hranici a začali jimi mladíka švihat. Několikrát sykl bolestí, ale stále měl v obličeji stejný výraz. „Proboha,“ snažil se je přesvědčit, „neblázněte, lidi. Nic jsem neudělal. Tohle je nesmysl.“

„Neberte si do úst našeho Boha, ty, jenž jsi ho zradil!“ odpověděl mu muž, který vedl shromáždění.

Obyvatelé vesnice přestali mladíka švihat a postavili se do kruhu kolem hranice. Ticho, které nastalo, přerušovaly jen mladíkovy argumenty, snažící se jim vysvětlit, že „je tohle opravdu nesmysl“, a že „za tohle půjdou sedět“. Jestli to bylo divadlo, tak opravdu skvěle zahráné. Pochodně plápolaly a vrhaly na hranici stíny postav stojících jako tiché sochy okolo.

Pak opět promluvil předseda shromáždění: „Pietro Carmogi, byl jsi shledán vinným ze zločinu čarodějnictví.“

„Nejsem čaroděj. Nemůžete mě soudit. Vždyť to je vražda, na tohle jsou zákony.“

Muž jeho námitky neposlouchal. „Za své zlovolné činy magie proti Bohu i lidem jsi odsouzen k trestu smrti upálením.“

Jiný muž, s kápí na hlavě, vystoupil na hranici, aby oběť zaškrtil.

V tu chvíli jsem se konečně rozhodl jednat. Došlo mi, že má snaha přesvědčit sama sebe, že to je jen hra, byla mylná. Moc dobře jsem cítil, že to není žádné divadlo. Ti lidé se jej opravdu chystali upálit. Ať je můj úkol tady jakýkoliv, tohle nedopustím!

Stačila chvíle soustředění a provaz v ruce kata se rozpadl na prach. Všechny pochodně naráz zhasly. Z davu se ozvaly výkřiky o čarodějnictví. Měsíc byl zrovna v novu, pohled na hvězdy jsem zakryl. Padla naprostá tma. Přiletěl jsem k odsouzení, soustředěnou myšlenkou přetrhl provazy, jimiž byl připoután ke kůlu, a odnesl jej do výšky. Až když jsme letěli vysoko nad lesem, zaměřil jsem svoji pozornost na hranici. Vzplála oslnivým plamenem. Ano, nebylo to nutné, ale tenhle efekt na závěr jsem si nemohl odpustit. Ještě když jsem odlétal, slyšel jsem zezdola něco o Ďáblu.

Mladík byl překvapen, přesto ale nepochopitelně klidný.

„Díky,“ řekl neviditelné síle, která ho nesla, „nevěděl jsem, že tohle můžete.“

Neodpovídal jsem.

„A vůbec, kde se tu berete? Čekali jsme vás až o slunovratu.“

Postavil jsem jej na zem a zviditelnil se. Zarazil se v půlce další věty, Zřejmě poznal, že nejsem ten, koho čekal.

„Ale... ty...“ chvíli na mě zíral, „kdo jsi?“

„Někdo, kdo tě nechtěl nechat umřít v plamenech. Cos říkal o tom slunovratu?“

„Já... nic... to jenom, že...“ hlas se mu vytratil.

„Myslel sis, že jsem někdo jiný. Kdo?“

Mlčel.

„Podívej, mladíku, právě jsem ti zachránil život. Tak bys mi mohl věřit, ne?“

„Já... nesmím to říct,“ odpověděl.

„Jak nesmíš? Proč ne?“

„Protože by mě zbili.“

„Kdo?“

mlčel. Zkusil jsem to tedy jinak: „Bylo to nařčení pravdivé? Věnoval ses někdy magii?“

„Kdo jsi?“ zeptal se znovu, „proč jsi mě zachránil? Teda, ne že bych ti za to nebyl vděčný. Ale neznám tě. Nikdy jsem tě neviděl. A ty mě zřejmě taky ne. Nepatříš k nám.“

„Nepatřím ke komu?“

„Takže musíš patřit k nim.“

„Nepatřím k nikomu. O kom to tu mluvíš?“

„Proč jsi mě zachránil?“

„Na to už ses ptal. A já ti odpověděl. Nechtěl jsem je nechat, aby tě upálili, protože to prostě není morální. Mohl bys, prosím, na oplátku odpovědět ty mně?“

„Ale já už jsem přece taky odpověděl. Nic ti říct nesmím.“

Byli jsme ve slepé uličce. Já mu nechtěl říct, proč tu jsem, a on se obával mi poskytnout jakoukoliv informaci. Nechtěl jsem ho nutit k něčemu, co by ho mohlo ohrozit.

Dívali jsme se chvíli mlčky do očí. Věděl, že mi dluží laskavost. Chvíli přemýšlel. Přemítal na jazyku, co by mi řekl, aniž by si způsobil nepříjemnosti. A pak to vyslovil: „První čtvrtě noc po úplňku sleduj myš, co bude odcházet z vesnice. Uvidíš sám.“ S tím se otočil k lesu a vstoupil do temnoty pod stromy. Nechal jsem ho jít.

Naprosto jsem netušil, k čemu jeho rada bude. Nebylo to zrovna přesné vodítko. Kolik mohlo být ve vesnici myší? Kterou mám sledovat? Děje se tu něco velkého, chybné energie vyvěrají na spoustě míst ve vesnici... A já mám sledovat myši?

Vrátil jsem se na mýtinu, na níž stála hranice. Stále ještě doutnala, ale teď už osamocena. Všichni ti, kteří zde ještě před chvílí stáli, byli už pryč. Nejspíš se rozutekli hned po mém zásahu. Zalitoval jsem toho, že jsem hranici zapálil. Zhasnutí pochodní by se dalo vysvětlit přirozeně, hvězdy mohl zastínit mrak a Pietro se mohl vymotat z provazů a utéct. Kdybych hranici nezapálil, byli by ho teď hledali po lese a já bych možná získal další informace. Místo toho jsem je vyděsil a oni utekli. Mám se jako Udržovatel ještě hodně co učit.